

de forskjellige Egne. Naar Eieren anmelder det, anser jeg det for Dyrlægens Pligt at give Møde. I § 15 forekommer det mig, at der burde have været nævnt med Hensyn til Dyrlægens Betaling, at Jernbanen bør benyttes, hvor Veilighed gives. Der staar blot her, at han skal have Befordringsgodtgørelse saa og saa meget, men uden at Jernbanetaxten er nævnt, hvilket er det Almindelige i andre, analoge Forhold. Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, som har været det Vigtigste for mig. Jeg antager, at Lovforslaget vil blive henvisst til et Udvalg, og jeg skulde meget ønske, om det der maatte blive taget under Overveielse. Men forøvrigt kan jeg kun ønske, at Lovforslaget bliver fremmet saa hurtigt, det lader sig gjøre.

Breinhold: Det er ganske vist gaaet mig som de to foregaaende Talere, at der er en stor Mængde af de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, som jeg dels finder lidt tvivlsomme og dels mindre hensigtsmæssige. Jeg skal imidlertid under Forudsætning af, og jeg kan sige den sikre Forudsætning, at dette Lovforslag vil blive behandlet i Udvalg, ikke følge de to cæredo foregaaende Taleres Exempel og fordybe mig i Detaillerne af denne Lov. Men derimod har jeg begjært Ordet navnlig for at anstille en mere almindelig Betragtning. Mit Udgangspunkt ved Betragtningen af hele dette Forhold, som her behandles, er nemlig det, at vort Land indtager en noget særlig Stilling for ikke at sige en exceptionel Stilling overfor dette Forhold fremfor f. Ex. de store og ledende Stater, som f. Ex. Tyskland, Frankrig og England, og jeg tror derfor ikke, at vi kunne lægge deres Veteriner-Lovgivning til Grund for vor og tage dem til Mønster; thi, medens de i Virkeligheden i hvert Fald i Hovedsagen kun have et Hovedformaal med en saadan Lovgivning, det at skjærme deres Husdyrbestand imod Udbredelsen af smitsomme Sygdomme og de hærgende Ulykker, som dermed følge, saa have vi ganske vist ogsaa det samme, men ved Siden deraf et andet Hovedformaal, og maaste et Hovedformaal, der i mange Henseender er meget vigtigere, nemlig at holde Veien til vore Affætningskilder aaben. Det vil jo være bekjendt for Enhver, at

dette Hensyn kun kan spille en meget underordnet Rolle for de Lande, jeg har nævnt, idet enkelte af dem slet ingen Husdyr udføre og andre i alt Fald kun udføre i forsvindende Grad. For os er det derimod et Hovedspørgsmaal, saasnart en Epidemii eller Epizooti kommer hertil Landet, at holde vort Marked aabent, og i Genhold dertil tror jeg, det vilde være ganske overordentlig heldigt, om hele Anlægget i Lovforslaget kunde forandres lidt. Det falder nemlig i to Hovedafdelinger. Den første indeholdes i de første 9 Paragrafer og omhandler farlige Sygdomme, og dernæst omhandles de mindre farlige Sygdomme. Jeg tror, man trænger til endnu en Afdeling, der bør sættes i Spidsen, nemlig omfattende alle de Smitsoter, der af Indenrigsministeren maa anses for at kunne resultere et Indførselsforbud i de Lande, hvor vi have vor Hovedaffætning. Overfor en saadan Afdeling maatte der gives Indenrigsministeren en langt større Myndighed, end Lovforslaget her foreslaar paa alle de andre Omraader indenfor de to Afdelinger, farlige og mindre farlige Sygdomme. Der maatte gives ham, om jeg saa maa sige, en næsten diktatorisk Myndighed til strax at gribe ind, beordre Nedslagning for Tode uden Varmhjertighed, for mulig strax at kvæle en saadan Sygdom i Spiren, for at undgaa et for vor hele Omsætning, vor Udførsel og vort hele Landbrug ødelæggende Forbud. En saadan Afdeling af Sygdomme vil aldeles ikke kunne specialiseres under bestemte Navne. Hvor farlig i det Hele en saadan Specialisering er, viser sig jo bedst ved den Smitsot, som nu fremkalder saa megen Frygt heri Landet, den findes ikke en Gang nævnt i det ny Lovforslag. Nei, det maatte være fuldstændig henlagt under Indenrigsministeren; og Ingen vil kunne have en bedre Ovsigt over og bedre kunne bedømme, hvilke Sygdomme, der fremkalde Fare i saa Henseende, end han ifølge sin Stilling vil kunne have, og hver Gang han skjønner, at en saadan Fare er til Stede, maatte han have fuldstændig Myndighed til at gribe ind med fuld Kraft for at kvæle Sygdommen strax, have fuld Myndighed til at anvende de Foranstaltninger, som han dertil ansaa for at være mest hensigtsmæssige. Og alle de